

संन्यासफलं सम्यग्दर्शनं तदस्यास्तीति संन्यासफलिकः ॥ ४ ॥ स्वैशास्त्रेदं नीतौ ॥ ५ ॥ तस्य साधुवृत्ततां श्रुत्वा तां स्पृहयंतीति संबंधः ॥ ६ ॥ धर्मयुगे सत्ययुगे अनुष्ठिता कर्तारिक्तः भिक्षुकीत्यनेन स्त्रीणामपि प्राग्विवाहद्वैधव्यादूर्ध्ववासंन्यासेधिकारोस्तीति दर्शितं तेन भिक्षाचर्यं मोक्षशास्त्रश्रवणं एकांते आत्मध्यानं च तान्निरपिकर्तव्यं त्रिदंढादिकं च धार्यं ॥ ७ ॥ मोक्षे मोक्षशास्त्रे निष्णात इति शेषः ॥ ८ ॥ नेति न वेति ॥ ९ ॥ १० ॥ लघुशीघ्रं अस्त्रगत्या गच्छतीति सा ॥ ११ ॥ १२ ॥ सौकुमार्यं सौंदर्यं ॥ १३ ॥ १४ ॥ भाष्यविदां सूत्रार्थज्ञानां मध्ये ॥ १५ ॥ अस्य एनं जनकं धर्मेषु मोक्षधर्मेषु विषयेषु अन्याननादृत्य चोदयामास पृष्ठवती अयं मुक्तो नेति न वेति संशया सत्वमिति स्वस्य योगैश्वर्यव्यापनार्थं जनकस्य सत्वं बुद्धिसत्त्वेन स्वयाबुद्ध्या प्रविवेश ॥ १६ ॥ स्वबुद्धेर्बहिरस्तां न्यात्परबुद्धेश्चाप्रत्यक्षत्वात् कथं प्रविवेशेत्याशं

संन्यासफलिकः कश्चिद्भूवृत्तपतिः पुरा ॥ मैथिलोजनको नाम धर्मध्वज इति श्रुतः ॥ ४ ॥ स वेदे मोक्षशास्त्रे च स्वे च शास्त्रे कृतश्रमः ॥ इंद्रियाणिसमाधाय शशा सवसुधामिमां ॥ ५ ॥ तस्य वेदविदः प्राज्ञाः श्रुत्वा तां साधुवृत्ततां ॥ लोकेषु स्पृहयंत्यन्ये पुरुषाः पुरुषेश्वर ॥ ६ ॥ अथ धर्मयुगे तस्मिन् योगधर्ममनुष्ठिता ॥ महीमनुचचारैका सुलभानां भिक्षुकी ॥ ७ ॥ तया जगदिदं कृत्स्नमटं त्यामिथिलेश्वरः ॥ तत्र तत्र श्रुतो मोक्षे कथ्यमानस्त्रिदंढिभिः ॥ ८ ॥ सा तिसूक्ष्मां कथां श्रुत्वा तथ्यं नेति संशया ॥ दर्शने जातसंकल्पा जनकस्य बभूव ह ॥ ९ ॥ तत्र सा विप्रहायाथ पूर्वरूपं हि योगतः ॥ अविभ्रद नवद्यांगी रूपमन्यदनुत्तमं ॥ १० ॥ चक्षुर्निमेषमात्रेण लघ्वस्त्रगतिगामिनी ॥ विदेहानां पुरीं सुभूर्जगाम कमलेक्षणा ॥ ११ ॥ सा प्राप्य मिथिलां रम्यां प्रभूतजनसंकुलां ॥ भैक्ष्य चर्यापदेशेन दर्शमिथिलेश्वरं ॥ १२ ॥ राजा तस्याः परं दृष्ट्वा सौकुमार्यं वपुस्तदा ॥ केयंकस्य कुतो वेति बभूवा गतविस्मयः ॥ १३ ॥ ततो स्याः स्वागतं कृत्वा व्यादिश्य च वरासनं ॥ पूजितां पादशौचेन वरास्त्रेनाप्यर्पयत् ॥ १४ ॥ अथ भुक्तवती प्रीताराजानं मंत्रिभिर्वृतं ॥ सर्वभाष्यविदां मध्ये चोदयामास भिक्षुकी ॥ १५ ॥ सुलभा त्वस्य धर्मेषु मुक्तो नेति संशया ॥ सत्त्वं सत्त्वेन योगज्ञाप्रविवेश महीपतेः ॥ १६ ॥ नेत्राभ्यां नेत्रयोरस्य रश्मीन् संयम्य रश्मिभिः ॥ सा स्मृतं चोदयिष्यतीति योगबंधैर्बन्धह ॥ १७ ॥

क्याह नेत्राभ्यामिति बुद्धिसत्त्वं हि अन्नमयं हि सोम्य मन इति श्रुतेर्भौतिकं द्रव्यं रविप्रभावत्सूक्ष्मतत्त्वदा चक्षुरादिच्छिद्रेभ्यो बहिर्निर्गत्य घटादिकं प्रकाशयति घटच्छिद्रे निर्गतप्रदीपप्रभावत् तदा चक्षुरिद्रयमित्युच्यते तत्रैकस्मिन् देशे युगपत्प्रदीपयोरिव बुद्ध्योरंशवः संसृज्यन्ते तत्र यक्षराक्षसादयो वीराः स्वीयेन बुद्ध्यस्त्रेण संसृष्टां परबुद्धिं मभिभूयत दीर्घैर्देहादिभिर्व्यवहरंतीति प्रसिद्धं लोके यदितुद्वावपियोगिवीरौ बुद्ध्यस्त्रप्रयोगसंहाराभिज्ञौ तदा तद्वयवन्धीद्वयं मिथो नाभिभूयते तत एकस्मिन् देहे द्वयोर्विवादो भवति संचोदयिष्यंतीति प्रष्टुमिच्छंतीति योगबंधैः योगबलेन चित्तबंधैर्बन्धवशीचकार ॥ १७ ॥